

Original War: RED SKY

By Van Tom - 2008

Pilot

Epizoda 1x01 Welcome in the Hell (part 1)

&

Epizoda 1x02 Welcome in the Hell (part 2)

„Vítej v pekle...”

Allan Bradley.

To byla jenom dvojice slov napsaná na papíru, co bledla přímo úměrně proudu světla bez ohledu na vnější proměnné.

Ne že by byl nějaká nicka, ale byl prostě neviděl ve své roli seržanta námořní pěchoty nějakou zárnou budoucnost. O operaci GlobeMine se dozvěděl, když vláda dělala průzkumy ještě před otevřeným nábořem. Řeči o práci pro vlast jakou dosud nikdo nevykonával ho moc nevzaly, ale náznak zcela nového prostředí a slibovaný růst v žebříčku vybrané skupiny složené nejen z vojáků, ale i z vědců a techniků ho zajímaly.

Ženu ani děti neměl. Otec ho podpořil i za cenu, že by se už nemuseli nikdy znovu setkat, než aby jim tu chodil jako znuděný a zklamaný desátník až do smrti.

Když ho poprvé uviděl proběhl mu mráz po zádech. Tak intenzivní pocit dlouho nezažil. Teoreticky by mohl jako seržant velet dalším třem mužům, ale jak mu bylo vysvětleno, EON je přemístí jednotlivě ve velkém rozptylu po prostoru i čase.

Konečně nadešel jeho den, odevzdal kazetu s pozdravem na rozloučenou, kterou si směli pořídit a nechal ji spolu s tučným honorářem poslat rodičům a těm pár přátelům co měl. Všichni o cestě hodně mluvili, ale jak skupiny mizely v zelené záři a auta přivázela stále nové muže z letiště, přestal na to nějak myslet.

Až do své chvíle. Toho dne se k němu a zbytku jeho skupiny personál choval obzvláště dobře. Transport byl plánován až na večer okolo sedmé, takže měl plno času vyčistit si hlavu a zabalit poslední osobní věci do svého mariňáckého báglu. Původně mu všechny ty zbraně, které posílali do minulosti přišli jako přehnané, ale jak se přesvědčil v dvojměsíčním výcviku pro tuto misi, ze kterého přiletěl na základnu teprve před týdnem, nebude to v té divočině žádná sranda. Většina těch výbušnin, laserů a vojenských počítačů bude stejně uplatněna při těžbě a ne proti nějakým pravěkým příšerám. Někteří si ještě před řadou přednášek mysleli, že jim půjdou v pleistocénu vstříc obrovští nenažraní T-Rexové. Také uznal, že bude lepší vybavit aspoň lehkými zbraněmi i civilisty. Během výcviku pracovali i s vědci, kteří byli zařazeni do projektu a někdy to bylo vážně potěšení.

Nakonec si zabalil knihu Vojna a mír, která se mu dostala do ruky někdy v období služby, ale nikdy se dostal za prvních pár stran. Doufal, že během zbytku svého života odproštěného od časožroutů moderní doby, si na ni najde čas. Jako protiváhu této bichli vtěsnal do boční kapsy Adamsova Stopaře po galaxii, kterého četl někdy během svých studijních let. Přibalil několik kousků sportovního oblečení a velkou láhev skotské jakou do té doby pil jen jednou na loučení s odcházejícím velitelem na mariňácké základně. Z bohatého platu si koupil rovnou dvě, jednu si zabalil a druhou poslal právě jemu. Muži, který mu ukázal, že voják není stroj na zabíjení. Na vrch hodil několik čokoládových tyčinek a tužkových baterií, které jak předpokládal nebudou k dostání po dlouhou řádku let. Navrch hodil čistý blok a luxusní pero.

Šel se podívat co dělá zbytek, který byl stejně nervózní jako on. Nakonec se rozhodl pro lehké nezávazné odreagování s jednou desátnicí co odlétala se skupinou pět hodin před nimi. Slíbila mu, že jestli bude na Alfě v zimě mrznout dřevo v krbu, může se stavět k ní na horký čaj a zavzpomínat na sladkou minulost v přítomnosti.

Stejně jako ona před pěti hodinami teď i on teď nasadil vzorový výraz, naposledy zkontroloval zbraň a vykráčet sebestě na kopeček kousek od základny, na kterém byl Eon umístěn.

„Máte poslední možnost otočit se, nebo pokračovat a už se sem nikdy nevrátit,“ pronesl snad už jen symbolicky desátník Edwards, který dohlížel na transport Eonem.

Poručík Cornell, který šel před ním řekl ještě něco o počasí a zmizel v zelené záři. Allan se naposledy rozhlédl a pronesl otázku s nevyřčeným otazníkem:

„Bude mi to chybět.“

Udělal svůj poslední krok a najednou se jeho molekulární vazba roztrhala vrhla přímo proudem chaosu do vzdálenosti dvou milionů let do minulosti.

Cítil jak něco vyhodilo jeho tělo do studeného bahna, ale jeho mysl do něj vplula až o tisícinu sekundy později.

„Představoval jsem si to trochu jinak...“ řekl, když se rozhlížel po horizontu plném starých stromů skloněných v bažině tvořené tím smradlavým bahnem ve kterém skončil.

Vytáhnul vysílačku a začal vysílat.

„Alfo, tady Allan Bradley, právě jsem přistál v louži sraček, ale nikde nevidím kouř z vašeho barbeciu...“

„Okamžitě přeruš vysílání, vojáku! Nepřítel chytá náš signál! Rychle zmiz z místa vysílání, nebo si svojí dovolený moc neužiješ!“ přerušil ho nevrlý hlas.

„Co to má znamenat? Jaký nepřítel, kdo jste?“ nechápal Bradley, ale začal se rozhlížet jestli neuvidí přibližovat se někoho šerem bažiny.

„Jsem plukovník Powel a jestli se k nám na Alfě doplazíš v jednom kuse dozvíš se zbytek. Ted' ale zmizni! Pokračuj na sever kde dostaneš další informace, ale nikomu neodpovídej! Zmiz!“

Al trochu zmatený vypnul vysílačku a vytáhnul armádní kompas. Pokud se měl vydat na sever čekalo ho pole šedivých blat. Stejně jako kdyby se vydal jižně, nebo kterýkoli jiným směrem. Neměl tedy co zkazit. Doufal, že ten smrad aspoň odradí toho neznámého ‚nepřítele‘, o kterém Powel mluvil. Brodění po kolena bahnem bylo velmi únavné a proto ocenil, že se asi po čtvrt hodině dostal na pevný břeh bažiny, pokrytý vlhkými, blatouchu podobnými, rostlinami.

Pak ale zaslechl lámání větví.

Dal se do zběsilého běhu, doufal, že ho neznámí nepřátelé nedostanou, ještě než vybalí kufry na Alfě. A taky si zanedával, že jim kromě pěchotního nože nenazbrojili i pořádné mačety. Vyšplhal se na strmý kopeček, ale kromě šedivých stromů nic neviděl.

Možná se mu to jen zdálo, možná to bylo zvíře, ale byl si jistý, že něco zahlídl. Snažil se získat lepší výhled a uděl úrok na nejistou stranu kopce, když mu najednou zmizela půda pod nohama a on se začal propadat ve směru sesuvu. Rychle střelil rukama po batohu, ale to už přecházel do ležaté polohy hlavou dolů.

Když se zastavil, byl zeminou zavalen až po pás. Na nohou, se kterými nemohl hnout, cítil ostrou bolest, která mu zaplavila hlavu. Výhled očí mu zalili žluté, až černé fleky a asi po dvou minutách upadl do bezvědomí.

„...del a pokračuj míli západně, kde... skupina Donaldsonvé... slyšíš mě vojáku?“

Zase ten nevrlý hlas, který ho přivítal v divočině ho probudil z bezvědomí.

Naslepo zahrabal rukou vedle sebe a lepnul řvoucí vysílačku, která se musela aktivovat během pádu.

„Ležím tu zavalenej, bojí se, že mám zlomenou nohu nebo tak něco. Nemůžu vstát,“ zachraptěl do vysílačky a snažil se zvednout hlavu co nejvýše.

„Nasměruji teda skupinu k vám, ale neopouštějte svou pozici a udržujte rádiový klid.“

„To bys mě musel držet, dědku, abych odsad' nezdrhnul,“ řekl potichu, potom co vypnul vysílačku. Pokusil se rukama vyškrábat, ale mokrá hlína mu prokluzovala mezi prsty.

Už byl skoro vyhrabaný, když uslyšel nějaký hluk. Zkontroloval zásobník ve své zbrani a snažil se co nejvíce obrátit. Zvuk se přibližoval. Najednou se z hustého křoví proti němu vyřítilo zvíře jaké dosud neviděl. Nejvíce mu připomínalo přežrané srstnaté divoké prase. Reagoval okamžitě a začal pálit ze své M-16. Čuník možná původně neměl v úmyslu dělat s Bradleyem nic, ale po několika kulkách, které mu provrtaly jeho hustou naježenou srst prudce změnil názor a vyrazil proti němu.

Snažil se mířit na hlavu, ale se svým maximálním nakloněním na bok byl rád, když se trefil aspoň do vepřovy výseče.

Když byl tak v půlce vzdálenosti, ozvalo se z druhé strany podezřelé šustění větví. Přemýšlel se, jestli se má otočit a přivítat prasákovy přátele sprškou kulek nebo dorazit tohoto jednoho, který už měl dost. Bylo by opravdu nešťastné těšit se takovou dobu na nový život co má smysl a poté zemřít napůl pochovaný zadupaný prasetem. Se zkřiveným obličejem tisknul spoušť.

Vzduch zasvištěl a kulka zasáhla citlivé místo pod čelním plátem prasetem a to s chrčením upadlo neschopné pořádného běhu. Střelec se usmál a sklonil zbraň.

„Dobrá trefa...“ pustil Bradley a rychle sebou škubnul na druhou stranu, přičemž trhnutím ruky přebil svou zbraň a mířil na příchozí.

Střelce to trochu zmátlo a znovu pozvednul sklopenou zbraň.

„No tak klid seržant,“ sejmula mu zbraň rukou jejich velitelka a pohlédla na Bradleyho, „jste v pořádku...“

Zřejmé bylo, že adrenalin potlačoval onu bolest, ale také nabudil jeho zbylé smysly. Přese všeho lesa šero dokázal ocenit každý jeden paprsek zapadajícího slunce kropící její zářivé vlasy prolínající odstíny tmavého brunu až po jemně zrezlý odstín.

Ta jemnost... pomyslel. Když mu rukou měřila tep a pak kontrolovala výložky.

„Seržante... Bradley, jste v pořádku,“ mávala mu rukou před obličejem, kterým byl mimo.

A ta ostrost, se kterou přistála její dlaň na jeho tváři v podobě do reality vracející facky. Až když protřepal hlavou, si uvědomil, že ji celou dobu hledí na hrud'.

„Mám, něco s nohou...“ začal stále ještě trochu mimo, otočil se na střelce a jen kývnul, „díky.“

Velitelka ho překročila a podívala se na to.

„Nemáte sebou nějakého zdravotníka?“ zkusil Al, když držel zuby přes bolest, kterou mu její osahávání působilo.

„No máme no, ale ve stavu do jakého se zlí by ti ji ani neamputoval rovně,“ odplivl si střelec, kromě něj viděl další dva vojáky nižší šarže a nejasné obrysy hlouběji v lese.

„Jenom ti to sfixujeme a pokračujeme, Rusové už po nás určitě pasou,“ zklidnila ho velitelka a začala hrabat v lékárnice. Jeden z vojáků ji hodil celkem rovné klacky, které použila jako dlahu a zafixovala obvazem.

„Vstávej, Bradley,“ vybídla ho.

„Jsem Allan,“ napřáhl ruku, ale když se pokusil napřímít upadl, „ale klidně mi říkej Al...“

„OK, seržante, jestli tě to popožene tak máš tu čest s desátníkem Lucy Donaldsnovou. A teď ho vezmi, Brendane, musíme pokračovat,“ velitelka Donaldsová vytáhla útočnou pušku a zatímco střelec

Brendan podpíral Bradleyho zburcovala zbytek skupiny včetně zpitého doktora a mechanika, který divočinou bloudil skoro dva měsíce.

„Měli by jsme jít, doktor celkem zneklidnil-“ ozvalo se odněkud z hranice hustých stromů.

Ale jakékoli jednání bylo přerušeno smrtícím svistotem, který prořízl vzduch a zabodl se na hřebtu rakety doprostřed jejich zahradní párty.

Brendan popustil trochu Allana a zkontroloval zbraň. Pořád mířil na povalující se projektil...

„Do prdele jdi od tady!“ řvala na něho Donaldsnová, která zrovna hnala do pohybu zbytek skupiny.

Střelec se na bombu ještě chvíli díval, ale pak se otočil a vyletěl vstříc stěně hustého porostu.

Allan, kterého tlaková vlna vymetla z jeho podepření, se nyní snažil doplazit k ohořelému tělu kance, které mu snad mohlo poskytnout krytí před křížovou palbou prolétající nad jeho hlavou.

Brendan vzal svoje naražené žebra a překulil se za strom, o který si je narazil, aby uniknul výstřelům, které ozobaly kůru stromů a jeden dokonce proletěl skrz, naštěstí úplně mimo. Vyklopil se a spustil palbu.

„Počet, pozice?“ řvala Donaldsnová, která utíkala se štěkajícím samopalem v ruce, když odražená kulka trefila do hrudi vojína běžícího po jejím boku. Sklopila se a popadla ležícího doktora, který předstíral mrtvého a zatím mu to vycházelo.

„Čas vypadnout, doktore,“ zařvala přes palbu a pomohla mu zvednout se.

Sama málem upadla, když ji střela proletěla bokem břicha. Chytla se za ránu, ale naštěstí to netrefilo žádné orgány. Doktor se napřáhl a vpíchnul ji tlumící injekci. Její vztek tím ale určitě nezklidnil.

Bradley se sklonil a když se znovu vyklonil, už je neviděl. Rychle pářil, dávali mu čím dále tím méně času, přestože šlo poznat, že už jich není tak mnoho jako na začátku.

Uslyšel padající stromy. Rusové si povolali tank.

Znovu se vyklonil, ale tentokrát nestřílel a snažil se zjistit směr, odkud tank přijížděl. Uviděl tam jednoho zelenáče, krčícího se za sestřeleným kmenem stromu.

Pokropil prostor pryč od něho, aby mu dal čas zvednout se, ale místo aby se dal k útěku vytáhl z pod kmenu nějaký bágl a začal si krýt palbou cestu. Ztrácel se mu z dohledu, ale věděl, že pochopil, že už se odsud nedostane. Kupoval jim čas. Allan se naposledy vyzdvihl a vyslal dávku do lesa. Pak se bez přebíjení otočil a vydal se co největší rychlostí, kterou mu noha umožňovala k Brendanovi.

Zelenáč se co tři kroky otočil a vystřelil, ale pořád pokračoval přímo proti ruské linii. Kulky ho mýjely nejen zepředu, ale už i z boku. Přeskočil spálený pařez a vzal si pauzu na tři sekundy, do pušku neměl čas přebíjet a tak ji zahodil. Vytáhnul automatickou pistoli kalibru 45 a pár granátů, kterých měl

s sebou plný batoh. Zdvihnul se a vystřílel zásobník za běhu. Dva granáty stihnul odjistit a vrhnout naslepo. Upoutal tím na sebe pozornost tanku a mohl tak určit jeho přesnou pozici. Vrh se skrčený pod střechou gigantického kapradí pleistocénů. Když kapradí končilo zbývalo mu pouze několik metrů nekryté dráhy k tanku. Rychle vysprintoval a už v třetině hodil batoh pod pásy tanku. Jedna střela ho zasáhla do nohy, ale stihnul se překulil ze svahu a skrýt se pod přístřeškem vymleté zeminy. Vozidlo dál pokračovalo ve své cestě i přes objem výbušnin pod svým pravým pásem, které se při tlaku drcení pásem náležitě uvedly do reakce. Ohlušující exploze vyhodila pás z náběžné hrany kol a ůmotala ho o spálený pařez metry vzdálený. Zbytek ohořelého tanku se převrátil na stranu a začal klesat ze svahu pod řídkým bahnem.

To ale nezastavilo pěší jednotky Rusů. Pokračovali a o dvě a půlminuty později ze vzdálenosti 400 metrů smrtelně zasáhli záložníka Johna Rawleye, o kterém se už nikdo neměl nikdy nic dozvědět a ve složkách pravěké usarmy měl skončit v šuplíku OPD.

Toho večera přišli během chaotických manévřů Donaldsnové ještě o dva další muže a jednu vojačku, která právě přistála a spojila se rádiem, museli nechat napospas opuštěnou někde v okruhu dvou kilometrů. Ale zbytek skupiny se po několika dalších dnech dostal na území kryté podpůrnou základnou, kde je naložili na vyložené nákladáky, které posílali zpátky na Alfú.

Bradley si chtěl s Donaldsnovou ještě promluvit, ale jediný oběd, který s sebou strávili promlčeli. Poté ji přidělili několik lidí včetně Brendana a posleali je někam na východ. Zato našel na Alfě mnoho jiných náplní volného času, mezi které spadala výhradně buzerace ze strany plukovníka Powella, druhého muže usarmy tady v pravěku.

Párkrát pracoval na linii, ale zbytek služby si odsloužil na Betě. Paradoxně za trest od Powella prováděl převoz dokumentů z Bety na Epsilon právě on a právě v starém autě na solární pohon, které opět nebyly díky velkému paradoxu, snad jako jediné poškozeny během událostí, které málem ukončily původní válku...

Pád...

Ještě než se přiblížil na dohled základně, zachytil varování, které říkalo něco o zamoření. Zřejmě došlo k poruše a následnému úniku radiace na jedné z Siberitových laboratoří nebo elektráren. Cestou viděl důsledky vlny Pádu a vůbec by se tomu nedivil. Popravdě nevěděl co má dělat, zpět se neodvažoval, jelikož jeho auto nemělo, kromě jeho samopalu, žádné zbraně. Podle zachycených vysílání brali Arabové a Rusové do ruky pušky a šli si to vyříkat na férovku. Dnes bez techniky. Cestou po něm dokonce někdo vystřelil, ale bylo to z velké vzdálenosti a doufal, že už ho nebudou pronásledovat.

V dokumentaci, kterou převážel se psalo o opuštěné základně někde v horách na severu, ke které snad měla být vyslána skupina, která by přivedla těch pár mužů co tam byli, pokud se tedy vydrželi na stanovišti bez spojení a rozkazů a neodešli někam za příhodnějšími podmínkami.

O cestách na sever toho moc nevěděl. Proběhly výhradně v ranné fázi války, kdy Rusové ještě nepůsobili velké potíže a o Arabech nebylo slyšet ani opilecké pověry.

Tato základna, Tetha, měla mít vlastní ropné vrty, ze kterých měla zásobovat konvoje směřující hluboko do nitra Sibiřského severu, odkud by překročili zamrzlý oceán a dokončili svou misi na Aljašku. Bohužel se ukázala být ložiska ropy poněkud omezená, ale protože se žádné přechody na Aljašku kvůli Rusům nekonaly, zůstala základna stranou bez spojení. Měla shromáždit těch pár zásilek, které se vychýlili až sem na sever a sloužit jako poslední záloha.

Velel jí podplukovník Ritchson, který počítal s GlobeMine jako posledním vzrušením před důchodem, ale odmítl se podílet na výbojích proti Rusům, poté co při střetu přišel o pár mužů, kteří před misí sotva vyšli akademii. Spolu s ním na základnu dohlíželi střelec Mike Wallson, technik, který budoval ropné vrty Bruce Dharma a řidič posledního náklad'áku, který se odmítnul vrátit zpět na frontu Douglas Varson. Později na základnu přišel mladíky Timmy Adams, který přistál do severní divočiny a neměl šanci dostat se na Alfu.

Když mezi ně přijel Bradley nevěděli vůbec nic o tom co se stalo tam venku. Moc technického vybavení zde neměli a moc se o něj nestarali, takže jeho poškození moc nevnímali. Nevěděli o tom, že Ron Harrison zemřel, že kromě Rusů nám řvou za krk Arabové, a že velení nad Američany převzal generál Macmillan.

Se svým pomalým solárním vozidlem, které musel nechávat nabíjet dojel na Tethu asi deset dní po kolapsu techniky nazývaném Pád, což byla přibližná doba útoku Rusů na Alfu.

O další týden později se do oblasti dostala vyčerpaná vědkyně Summer Rallová. Byl to Bradley, který ji při průzkumu objevil vyčerpanou a opuštěnou. Trvalo jí celý den na základně, než se úplně zotavila a mohla jim vyličit všechno co se stalo. Měla celkem přehled o situaci a nikoho z nich nenapadlo, že za všechno tohle může ta bezbranná, neutrální Aliance plná vědců s ušlechtilými plány...

Vypadalo to, že během katastrofy byla zrovna na Epsilonu kam mířil, ale den po výpadku počítačových systému došlo k přetížení v Siberitových reaktorech. Tou dobou už dorazili američtí Rangeři hlídající hraniční oblasti na východě, kde se za širokou řekou rozkládala teritoria šejků a ještě hlouběji byla alianční kapitola Freedome.

Rangeři ustupovali taktikou spálené země a všechny cesty za sebou podminovávali. Jedině pomalý přechod řeky zabránil arabským žoldákům rozsekat je nepřipravené. Za normálních okolností pracovali v pancéřovaných terénních džípech, ale většina jich po vlně ničící všechnu techniku nebyla funkční. Použili proto kořistní arabská vznášedla a polopásové náklad'áky na solární pohon, džípy na obranu zbyly jenom dva.

Jejich velitel byl kdysi vysoce postavený Christian Mahone, který byl ale degradován, po několika neúspěšných operacích, kdy přišel o dobré muže, když se chtěl pomstít Rusům za cenu spojenectví s Araby. Ti ho ale převezli a jen tak tak ušetřili jeho život. Narodil od života mladého poručíka,

který se jim postavil přitom, když jim brali jejich zbraně, vozidla a zásoby. Ke spojení přes časté rušení Arabů používali speciální dlouhovlnné rádio. Díky němu dokázali zachytit troušené útržky vysílání z centra americký sil. Z toho co zachytili pochopili, že Rusové se chytli příležitosti za pačesy a začali posunovat linii přes pohraniční základny bez techniky, pouze s pěchotou, a protože proti nim stáli taktéž jenom pěšáci s pytli písku bez techniky, celkem se jim dařilo.

Mahone nařídil naložit všechny zásoby na náklad'áky a odvézt všechny výsledky výzkumu, které nebyly zničeny. Někteří lidé nesouhlasili a hlavně vědci chtěli zůstat a pokusit se obnovit některá poškozená data výzkumu, přestože věděli, že Arabové přijdou. Velitel se rozhodnul zůstat a pokračovat v nakládání vybavení přes noc, ale ráno už došlo k překročení kritické hranice přetížení v reaktoru. Poslední kdo zůstal byl prof. Higinss, který se snažil zabránit výbuchu do poslední chvíle, ale nakonec stejně došlo k přetížení a celá základna byla po výbuchu zamořena.

Mahone se rozhodnul nechat tu varovný maják a dále pokračovat směrem na jih a západ. Po dalších dvou dnech, které byly zpomaleny přetížením konvoje a nedostatkem vozů pro personál z Epsilonu je dostihli nejrychlejší žoldáci. Byla to jen malá skupina asi pěti mužů na dvou tříkolkách poháněných solárními panely a jedné naftové bugině, kterou museli záhadně zachránit. Přestože byli odraženi a minimálně jedna tříkolka byla zničena, oddělila se malá skupinka od konvoje a byla odříznuta.

Mahone se zřejmě rozhodl pokračovat bez nich a doběhnout ho kvůli krytí před žoldáky nemohli. Tady právě Summer skončila, spolu s ní byli ve skupině ještě tři civilisté a jediný voják co je měl v konvoji na starost. První noc se rozhodli utábořit v zdánlivém bezpečí lesa, ale brzo ráno je probudily blížící se zvuky tříkolek svištících lesem. Jich vojenský dozor nařídil rozptýl po lese a zde ztratila i je.

Podle slunce se snažila určit západ, ale po zmateném běhu lesem se vydala místo na jih na sever. Druhý den ji došli zásoby, zato našla u mrtvolky ruského vojáka malou vysílačku. Jídlo si zatím obstarala z plodů divokých rostlin. O pár dní po chytání signálů hlady neviděla. Jako vědec s sebou měla jenom nůž a malou pistoli s jedním zásobníkem. Nikdy předtím snad nestřílela na živý cíl. Když potom vystřílela do hejna pravěkých ptáků všechny své náboje, byla ráda za tu trochu syrového masa co ulovila. Čím hlouběji postupovala tím méně střípků vysílání zachytávala, ale možná byla trochu ráda, protože zprávy neustále mluvily o krvavých bojích a o tom, že Američané nezvládají Ruský nápor, nehledě na ztráty z jejich strany.

Ritchson byl velmi znepokojen, podle posledních zpráv to vypadalo, že Powell bude ustupovat právě na sever. Douglas se celé dny bez spaní za asistence zbytku základny snažil zprovoznit svůj náklad'ák, kde puls vyřadil svíčky a další elektrické obvody. Nakonec si posloužil díly z Bradleyho solárního vozítka. To bylo odstaveno do lesa za základnou jako poslední možnost k úniku v případě útoku, ale s vybrakovanou výbavou, která byla pomalá i kompletní, se s ním moc nepočítalo.

Ritchson chtěl vyslat na kontakt někoho od doby, co přišel Bradley a technika přestala fungovat, ale v této situaci usoudil, že by to měl vidět z pohledu vlastních očí. Zabalil si zásoby na dva týdny cesty a pořádně prostudoval záznamy posledních zachycených vysílání.

Velení základny předal Bradleymu, a když s náklad'ákem překročil horizont, už ho nikdy neviděli...

Ne zcela regulérně povýšený Bradley se rychle chytil své funkce. Nechal udělat úplnou inventuru zásob v skladišti a vybavení, začal s plánováním obrany. Celá osádka základny společně vztyčila novou technickou halu, ve které mohla Summer pracovat s Brucem pracovat na obnově technického vybavení a využívat součástky z nových zásilek, se kterými jim pomáhal opičák Waaagh!, který žil osaměle v lese za základnou, ale do příchodu Summer s ním nikdo neuměl navázat kontakt. S Mikem a Timmem se vrhli na budování obrany základny.

Ale na pozadí toho nového náboje bylo vidět napětí všech členů. Ale Rusové nepřicházeli. A nepřicházeli ani Američané „ustupující na sever“ ani žoldáci drancující poslední vrak vyhořelého náklad'áku.

Nadšení opadlo a všichni se znovu začali topit. Za Ritchsona si vystačili s občasnými večery u ohně, na kterém se točilo ulovené prasátko a vedle ležela otevřená basa vychlazených piv. Ale jakmile na základnu vkročila žena, šlo to z kopce.

Summer trpěla nejvíce, byla jedinou ženou na základně a musela trpět vnitřní ovládnutí mužů. S psychikou na tom taky nebyla nejlépe, možná proto že na rozdíl od vojáků, co tady proleželi téměř celý svůj čas v pravěku, prožila několik ostrých situací co ji ponořili na dno. A když neměla o čem přemýšlet, vzpomínky ji stahovaly dolů znovu. Nejvíce ji pomáhal Allan. Už práce, kterou ji zajistil, jí dávala čas, kdy nemusela myslet na nepřátelství okolního světa. Vlastně se ji jevil docela příjemný. Byl první koho po svém bloudění uviděla. Ten kdo ji zachránil.

Sama měla dosti tvrdé dětství, kdy přišla o otce vojáka. Jediný kdo ji v Americe zbyl, byl jeho bratr, který s ním sloužil. Bohužel se neukázal v nejllepším světle. Potom co dostali v armádě spojený států na prdel, přeorientoval se na žoldácké práce. A aniž by to o něm věděly, spolu s ním se Summer a její matka vydali do Jižní Ameriky. Zde působil jako žoldák pro drogový kartel a jeho rodinka musela zůstat v táboře a pomáhat s výrobou drog. Zde strávili pod diktaturou strýce a dr. Zuckermana několik měsíců.

Potom tábor přepadly vládní jednotky, které pomohly malé Summer dostat se zpět do USA, ale o matce, strýce a ani Zuckermanovi už nikdy neslyšela.

Dostudovala školu, ale než pořádně nastoupila do své budoucí práce na laboratořích v Silicon Valley kontaktovala ji vláda, která hledala lidi, kteří stejně jako ona přišli o rodinu a jako vědci, vojáci a technici se mohou zúčastnit drazé placené operace pro lepší zítřky USA.

Svým krokem do temných hlubin Eonu zpečetila své ozvěny minulosti. Ale místo klidného odchodu do divoké přírody ji čekal pouze odchod do divoké války...

Seděl a pozoroval šedivé mraky plující oblohou.

Od Pádu se na ně díval jinýma očima.

Hrubé trsy neupravené trávy se mu snažili znepříjemnit vysedávání a zírání na tu stmívající se panoramu, ale nedosáhly úspěchu. Vnímal to jako příjemný pocit, který mu bodal do stehen a říkal:

„Nejseš mrtvej, ty prašivče, ještě ne...”

Rukou utrl jedno stéblo a začal z něho olupovat malé semínka. Vzpomínal na svá dětská léta, kdy takhle seděl na rozlehlých svazích a díval se na nekonečné pastviny Ameriky. Ale tehdy mu nehrozilo, že zpoza keře vyběhne Rusák se štěkajícím samopalem v ruce.

Co tak strašného mohlo zastavit tuto šílenou válku. Zastavit a rozběhnout druhou, ještě více nesmyslnou a krutou.

Pád...

Mraky se zalily rudou barvou a přetekly v rudou oblohu po níž projížděly zlaté výboje.

Nestihnul mrknout okem a záblesk přešel v absolutní záři.

Gossduarova tvář tvořená z rozsypaného čaje zelených znaků se pomračí, ale přikývne.

Na druhé obrazovce přenášející neostrý černobílý obraz přikývne Peter Roth.

Profesor Petrosjan stojící před pultem neznámého původu také přikývne na znamení přijetí rozkazu.

Poodstoupí, vidíme, že rukou bere šálek horkého čaje a celý ho vypije.

„Jsem připraven,” oznámí zklidněným hlasem do záznamu.

Přistoupí k panelu a změni polohu zaoblených kamenů vystupujících z desky pultu se stejným leskem a elegancí, tak že dávají klam jednotitého celku. Bezhluchá změna rozsvítí podsvícení panelu jasným zeleným světlem značícím přítomnost Siberitu.

Za Petrosjanem se dává něco strašného do pohybu, pomalu se otáčí...

Syčící hluk proletí od profesora panelu, přes vyprázdňenou halu prošípovanou hranolovými pilíři čirého krystalu, nyní plnícími se výpary, až k úpatí mohutné budovy neznámého původu a stoupá po jeho dokonale kovově lesklém povrchu z téměř čistého uhlíků, až se roztříští o nedbale nanesený znak Aliance. Je vyražen do uježděné trávy prostoru před budovou, který se změnil v jedno ohromné parkoviště rozmanitých vozidel, kolem kterých se rozprostírají závaly vyložených zásob a polorozestavěných konstrukcí.

Vrcholek budovy se rozzáří a z elegantních záhybů začínají vylétat svištěcí drony. Zářivě svítící šipky pohybující se v živoucím víření, propalující okolní vzduch se vrhají do výšky nekoordinovanou klikatou cestou a celé jejich hejno provádí improvizovaný tanec s zapadajícím sluncem, které je praží svými paprsky.

A najednou se obloha rozzářila světlem tisíce sluncí...

Tlaková vlna vrhla vpřed a měla ještě čtyřikrát obletět Zemi.

Přestože to nemohl přes oslňující záři vidět, když byla exploze ukončena a vrchní atmosféru zalila fialová barva, která zde měla ještě několik dní pomalu klesat, začala obloha v místě výbuchu planout plamenem. A ten pokračoval.

Mohutná ohnivá stěna, přes kterou zuřivě běhaly výboje nabitě snad z celé oblohy, začala padat a spalovat vzduch pod sebou. Rozlévala se do všech směrů a pomalu klesala dolů jako gigantická poklička.

Padala dlouho, až dosáhla pevné země, kterou sežehla a chvíli ještě pokračovala po její povrch.

Od té doby se této události začalo říkat Pád s velkým „P“.

Veškerá elektrická technologie podlehl elektromagnetickým vlnám vytvořených během Pádu. Vydržely jenom silně stíněné zařízení, malé baterie, vysílačky a zařízení postavená na solárních panelech.

Vozidla zastavovala uprostřed boje a se spálenými svíčkami nebyla schopné pohybu, zkratovanými elektronkami v palubních počítačích míření a lasery na kapotě střelby.

Nastal čas zúčtování postaru, bez techniky. Pouze muž proti muži. Se svými silnými pažemi, obratnými úskoky, důmyslnou myslí a dobře promazanou zbraní. Pouze muž s M-16 proti muži s AK-74.

„Alfo co je to s Vámi? Naše auta zastavila a přístroje, nereagují... Alfo?!”

John Macmillan bezmocně sledoval jak jeho skupina, která měla vykopat Rusy z hlavní žíly skončila na vybitých baterkách.

„...šíří- hhh - od matěřské žíly... -rrrr - všechny přístroje...--- přestávají fungovat...--- hrrrr- nepřátelé mobilizují...” po krátkém a silně rušeném signálu znělo z rádia jen tiché praskání statické elektriny.

Formace pěti těžkých vozidel na kolpásovéch podvozcích uvízla v padající tmě uprostřed úzkého průsmyku, mezi holými skalisky hor. Na tmavém mechu začala padat rosa a matně žluté skály, omleté proudem kdysi vyschlé řeky, šedly po padající tmou, jež zalila oblohu barvou v půlnocní modři.

V koloně byly raketomety, těžká děla a jeden laser, ale žádné logistické vozidlo.

Paul McCoy, řidič prvního vozidla v koloně, vyhaslého laseru nevydržel sedět v nepojízdném vozu s rukama v klíně a vystoupil z kabiny. Zadíval se do temných nebes, něco mu na tom smrdělo. Nevěděl proč, ale vytáhnul pistol se světlicí a vystřelil.

Světlice vystoupala a vyprskla v stříkavém proudu červené, která se ustálila v bod na fialově osvětlené obloze.

„Prosím, neopouštějte vozy, podpora z nejbližší základny sem určitě dorazí do několika hodin...“ vyzval ho Macmillan ze třetího vozu v koloně.

Paul ale nevnímal. Sledoval nejasný stín, značící pohyb, který odhalila světlice. Ta teď ale zhasla.

S tichým praskáním dopadla do mokrého mechu a zhasla úplně.

V kontrastu s jejím tichým a tak vzdáleným dopadem burácelo svištění střely. Projektil rezonoval na obě strany od masivních kamenných stěn průsmyku.

Střela bez váhání proletěla tvrzeným sklem, které se po narušení zhroutilo pod vlastní vahou, a zasáhla ukazatel paliva na palubní desce velitelského vozu. Pět centimetrů od Macmillanovy hrudi. Nebylo pochyb, že dráhu jemně vychýlil kontakt se sklem. Mušku měl střelec prvotřídní.

Macmillan okamžitě padl na podlahu své kabiny a snažil si krýt tvář rukama. Zkusil štěstí a natáhl se pro svou útočnou pušku M-16 a hned potom se znovu stáhnul pod pult.

Právě včas, další zásah ho minul při shýbání.

Prudce vykopl dveře, přičemž odjistil zbraň a hlasitě zařval:

„Kryjte se!“

Ne, že by si střelby ostatní členové skupiny nevšimli, ale v těch několika sekundách nestihli zareagovat.

Paul rychle padnul do hlubokého mechu a snažil se chaoticky otevřít kufřík s dalšími světlicemi. Pistole na světlice byla jeho jediná zbraň, pokud se to o ní dalo tvrdit, svou devítku nechal na sedadle.

Macmillan spustil krycí palbu proti temným skálám, ale bez reflektoru nic neviděl a pouze odhaloval svou pozici. Získával čas ostatním z týmu.

Ale jako odpověď dostal taky odpověď v podobě přilétajících projektilů. Nepříliš přesná střelba ze starých kulometů, ukrytých někde na kamenných převisech zaplavila kolonu, ale nezdála se být příliš účinná.

Kromě Macmillana byl v pětičlenné skupině jen jeden voják, Deary Rowan. Ten se teď s lehkým samopalem snažil dostat k mechanikům, kteří se kryli za auty.

Zamával rukama ve vzduchu a udělal zmatený krok zpět. Auto, kterému běžel se právě přeměnilo v ohnivou kouli po zásahu protitankovou střelou.

Střelec právě padal z příkrého srazu s Johnovou kulkou někde v břiše.

Rowan doběhl k hořící karosérii, která poskytovala aspoň nějaké osvětlení scény. Řidič ležel kousek od zčernalého torza vozu a svíral svou pistoli ve smrtelné křeči. Hledat známky života po spálenou kůži bylo marné.

McCoy konečně vystřelil světlici proti úkrytu nepřátel ve skalách. A znovu padl do mokrého mechu.

Jeden z útočníku se rozběhnul, aby skopnul hořící světlici přes okraj, ale Macmillanova palba ho zahнала. Zahнала s kulkou v noze.

Zdálo se, že se něco děje, střelba jako by ustala.

Rowan se rozběhnul k dalšímu mechanikovi, ale byl zastaven ránou do břicha od nepřátelského snipera. Padl do studeného mechu a začal mu odevzdávat své poslední teplo. S jednou rukou na ráně a druhou křečovitě svírající samopal se plazil vpřed k mechanikovi.

McCoy se snažil něco ze scény pochytit, ale po bolestivé ráně pažbou do zátylku se mu před očima setmělo a upadnul do bezvědomí.

Sniper byl možná Johnovou palbou zastrašen, ale na Rowanovu poslední cestu si posvítíl jiný útočník.

Vojáková mariňácká vesta byla prošpikována sedmi za sebou rychle jdoucími výstřely v nerovné linii, pálenými ze starého zrezivělého samopalu Rudé armády ruské ho vojáka s zjizvenou tváří, na který si nesl neblahý úsměv.

Mechanik, krčící se za otevřenými dveřmi svého auta, kterého si Rus dosud nevšimnul, se vyklonil ze svého bezpečného úkrytu a spustil do něj palbu ze své palubní zbraně kalibru 45.

Zaskočený Rus sledoval rány na své košili a upustil zbraň. Otupěle sledoval průstřely a složil se na zem.

Mechanik cítil smrad smrti jak mu obtéká za krkem a doufal v pomoc od velitele. Ale když vykoukl na Macmillanův vůz viděl jenom záblesk a explozi dopadajícího granátu. Chvíli nepřítomně zíral na plápolající vrak, ale potom se vytrhl a snažil se odhalit zbytek Rusů. Nemusel hledat dlouho, jeden s karabinou v ruce k němu právě přibíhal.

Nepřítomně po něm vystřelil. Mechanik po zásahu odletěl a zatavil se až o plášť vozu.

Střelec s karabinou se pomalu sklonil ke svému sestřelenému soudruhu a snažil se nahmatat puls. Doufal, že je v těchto sračkách nenechá.

Tma pohltila pozdě ráno poslední zbytky plamenů. Podpora z nejbližší základny nikdy nedorazila...

Právě klepal na volant svého transportéru. Po vyprahlé cestě se s větrem hnala clona prachu.

Obloha byla ještě pořád zbarvena do fialova, přestože její náboj už částečně vyprchal.

Od Pádu uběhlo necelých pět dnů, když zachytil neobvykle silný signál. Přestože byl znatelně rozostřený rozeznával dokonale nepříjemný hlas Arthura Powella.

„Tady Generál Powell... všem jednotkám... přebírám velení... nařizuji okamžitý ústup na sever... všem jednotkám... základna Alfa byla napadena... naše obrana... padla...”

Následoval údaj ze záznamníku, oznamující číslo opakování sekvence.

Allan se zamračil. Dupnul na brzdu a vytáhl zezadu nějakou plechovku Duffu. Tady přespí...

Ležel v trávě a pozoroval vycházející slunce. Mohlo být okolo pěti hodin. Tráva byla orosená, ale příjemná. Ze všech stran ho omýval svěží vzduch a pod dekou ho tlačila vypitá plechovka.

Otočil se. Ještě spala.

Rukou ji odhrnul pramínek vlasů, který ji spadnul do tváře. Usmál se.

A po něm i ona.

„Bože, kolik je hodin...” řekla ještě než otevřela oči.

„Vsadím se, že kromě starýho ještě všichni spí,” pohládl ji po rameni.

Otevřela oči. Pohlédla na něj dlouhým skenujícím pohledem.

„Vypadáš hrozně...” utrousila a servala mu špinavé propocené tričko.

„A tos neviděla sebe,” uchechtl se, přešel do tureckého sedu a se založenýma rukama sledoval její neupravené vlasy.

Přetáhla ho svým malým polštářem a taky se posadila.

„Mám hlad, že bych sežrala i mastodonta...” zakroutila hlavou a podívala se do jejich zásob, kde kromě pár poloplných plechovek koly a piva nic moc nezbývalo.

„Mám ti nějakého ulovit?” nahodil tvář vážného lovce a vytáhl svoji naleštěnou pušku.

„Pokud bys ho pro mě nechtěl utlouct pažbou musel bys získat tohle...” usmála se a krátce před ním přejela rukou se zásobníkem.

„Pro tebe klidně holýma rukama...” vrhl se na ni a svrhl ji zpět do horizontální polohy.

Díval se seshora na její oči a pomalu se skláněl, když...

Ozvalo se mohutné zatroubení.

„Myslím, že budeš mít příležitost,“ řekla a vyklouzla mu.

„A dopr-“ nedokončil a sledoval blížící se horu masa.

„Nevypadá, že by se nás chystal srdečně obejmout,“ poznamenala.

„Něco ho muselo, podráždít,“ říkal a rychle zastrčil do zbraně zásobník, zatímco ona balila deku a zbylé zásoby.

S připravenou zbraní, se k ní naposledy sklonil a naposledy ji dlouze políbil.

„Vrat' se na základnu a řekni starýmu a Doughovi, že tu na ně čekám,“ otočil se a zadíval se na běsnící zvíře, zbývalo mu takových tři sta, čtyři sta metrů.

„Aby nenašli jenom mastodontí hnízdo vystlané tvými smradlavými spodkami,“ řekla otočená zády s plnými rukama zbytků z táboření a hned dostala přes zadek na rozloučenou.

Ted' měla nastat ta zajímavější část.

Z pobytu v pravěku měla už dost škaredých zážitků a ted' se jí to snažil vynahradit. Ale střílet před ní nikdy nechtěl. Ne pokud by to nebylo nevyhnutelné, proto s sebou vždycky nosil zbraň, když šli někam dál...

„Miluji tě Summer...“ řekl si potichu s okem na zaměřovači a zaměřovačem na hlavě řídicího se praslona.

Tisknul spoušť a projektily vylétající z hlavně M-16 závodily, která se jako první zabodne do tvrdé kůže chaotické bestie lačnící po krvi všech stvoření tupých dost na to, aby orientovali svou chuť na dvě končetiny.

Uskočil do vysoké trávy a v příkrčení utíkal. Přeskakoval kdysi padlé stromy, dnes trouchnivějící torza. Vyhýbal se temným loužím, zbytkům mohutných dešťů plných neklidné vody z bouří Pádu, nebo je prudce proběhl, od vody až po pás pocákaný.

Ale od doby kdy síra poháněla mužovy smrtící zbraně, zvládl přemoci dravou bestii sám bez své tlupy, nehledě na její valovou převahu a vlastní nedokonalosti. To co bylo v dávných dobách, které v tomto čase zněly jako písně daleké budoucnosti, hrdinství jedinců s nejlepšími fyziologickými předpoklady, se stalo denním chlebem pro ty, jenž vynalezli nejzákeřnější a nejsmrtonosnější zbraně svým pěšcům v poli.

Ne nadarmo panovalo v době, ze které přišli, tvrzení, že nejsmrtonosnější zbraní je výsadkový člun s výsadkem mariňáků námořní pěchoty na palubě.

Pokud jste tedy chtěli mamuta „jen“ zabít a ne anihilovat spolu s 10 kilometrů přilehlým okolím...

Mastodont se vzchopil na zadní a začal s dopadáním výt svůj zpěv smrti.

Kdyby se jeho zbraň nyní zasekla, nebo se stala jiná nepředvídatelná událost, pravděpodobně by zde zemřel.

Za rychlé paly se odkulil a mastodont ho trefil kly do pravé nohy. Zamračen se postavil, držel jednou rukou krvavou ránu, druhou spoušť a nepřestával střílet po tom zvířeti, které stejně jednou vymře. A on mu hodlal dneska pomoci.

Podíval se na své stehno, pod obvazy šlo stále vidět vážnou ránu. Ale teď nebyl čas litovat staré jizvy, teď měl na mušce nové cíle.

Rychle přebíjel a v podřepu měnil zásobník.

Vyskočil, zpomalen zraněnou nohou a v řadě sestřelil tři blížící se Rusy.

Sklonil se, přes vysokou travu ho nikdo neviděl. Vyskočil a jediný výstřel zasáhl svůj terč do hlavy.

Finální výpad si vypočítával ve své hlavě už dlouhé dny. Skočil do trávy pohlavě a plížil se vpřed.

„Jeden mrtvý vřed, levá, pravá... vpřed!“ počítal v duchu a vytrysknul nahoru a pažbou sejmul svou poslední oběť do zátylku.

„To neplatí, kdes tohle viděl?“

„Viděl jsem hodně Amerických filmů,“ usmál se Al a padnul naznak do trávy.

„Myslím, že ti z Sum měkne mozek,“ zašklebil se Timmy.

„Nemluvíš o ní v její přítomnosti jako „paní profesorku Rallová...“ a teď najednou „Sum“? pošklíbl se Bradley a vytáhl Duffa z bedny, co mu hodil mladý supportent k nohám.

„Hej, tahám se s tím celou cestu a ty to teď všechno vypiješ?“ zamračil se Timmy a vystřelil po bedně ruku, ale Bradley ho zblokoval.

„Bylo ti už 18 mladej?“ šklebil se dál Bradley a nepouštěl jeho ruku.

„OK, takže si snížil sazbu? Já myslel, že nasadíš laťku aspoň na 23... teda jak se na tebe tak dívám, nejradši bys dal na 42, co?“

„Ty bys dopřál všechny naše zásoby starýmu a Doughovi?“ vzdal Allan a hodil mu taky jednu.

„Moc si neumaž ruce, půjdeš ty dřavý chudáky znovu pověsit,“ mávnul prstem k obloze, „nesmím ztratit kondici, dokud mám nohu v prdeli.“

„Prosím tě, kdybych tu měli doktora, dávno by jsi zase makal naplno.“

„Za mým velitelským křeslem mě denně vítá hromada práce... na papírování...”

Allan se postavil a kopnul do sebe zbytek plechovky, kterou mrsknul někam vedle bedny. Zahleděl se na horizont padlých terčů vzhlížejících s nadějí k šedým mrakům, které se hnaly z jihu. Bylo to divné, ale ti namalovaní chlápci něco tušili, vyčetl to z jejich výrazu. Pomalu se začal vracet ke svým výchozím pozicím po drahách dlouhých lan a drátů, napnutých mezi stromy na okrajích lesa, který obklopoval louku svými rameny. Něco smradlavého viselo ve vzduchu.

A on zjistí co. Počká, až se jeho komouští partáci připraví na masakr svých soudruhů, a pak to zjistí...

Ted' tu stála a vůbec na něj nemyslela. Nemyslela ted' na žádné ‚rušivé elementy‘. Když pracovala, věnovala se jen jedinému.

„Tady je ta další krabice,” řekl Bruce, kterému na základně nikdo neřekl jinak než ‚starej‘.

„Dobře, Bruci, Myslím, že dneska by jsme se měli podívat na nějaké solární panely, Dough pořád mluví, že by rád začal makat na nějaké nové ‚káře‘.”

Skoro všichni, kromě Summer.

„Well, well, shromáždili jsme jich tady celkem dost. Nejprve by jsme měli projít, které jsou ještě funkční a pak se je pokusit seřezat na použitelné pláty,” přemýšlel Bruce a procházel zásoby polámaných a obitých panelů opřených o zed’.

„Pravděpodobně budou nejen poškozené, ale i zanesené. Po tom všem, co jste tu s nimi prováděli... jejich účinnost bude slabší o několik procent, asi tak patnáct, řekla bych. Měli by jsme je něčím zrehabilitovat, než je pošleme dál,” soudila Summer a přejížděla holou rukou po starých panelech.

„Hm, nejsem si dvakrát jistý. Chceš to čistit tím laserem co jsme nedávno sestrojili?”

„Mhm,” přikývla Summer a zavzpomínala, jak málem zničili celou budovu. Naštěstí to odnesla jenom jedna stěna.

„Tak opravě můžeme použít ty křemíkové pláty, co donesl pan Opičák, že?”

Mladá vědkyně se znovu usmála a nasadila si ochranné brýle. Nebyla si jistá, jestli by ji v případě poruchy laseru nějak ochránili, ale placebo ji bylo milejší, než vyjít s holýma rukama.

Než si stihl brýle nasadit i Bruce, rozrazil dveře pracovny Doughlas.

„Pípá ti tam kafe, starej,” vypadlo z Dougha opírajícího se o dveře.

„No jo, už jdu,” dělal že nadává Bruce, a když byl ven z budovy, zaslechli ještě něco o tom jak mu dává čas a staví se za Mikem.

„Tak, na čem makáš, profesorko?” povytáhl Dough obočí a přiblížil se k ní.

Dough byl prakticky první kdo na základně uvíznul. Přistál až potom co Ritchson se svými muži odešel, ale taky nejevil z pravěké války dvakrát velké nadšení. Jako řidič byl dobrý, ale voják byl mizerný.

Měl štěstí, že od Ritchsona dostal nabídku zůstat. Tam venku by to pod palbou dlouho nevydržel. Bud' by to koupil rovnou, nebo by se zhroutil ve stanu. Ted' už možná ne. Od Ritchsona se hodně naučil. Vadilo mu asi nejvíce, že starý velitel je opouští a ke slovu se dostal Bradley. Byli přibližně stejného věku, ale jinak byli oba naprosto odlišní. Dough měl trochu plnější postavu a nebyl tolik vysoký, o to víc alkoholu v sobě dokázal uskladnit. U armády byl přes osm let, ale na jeho postavě se to moc nepodepsalo. Přestože byl v operaci jako člen vojenské složky, protože roky sloužil u autoparku, na základně to nešlo nijak poznat. Kromě psí známky co mu visela na krku místo křížku neustále bez sundání, nosil volné civilní oblečení a taky se většinou choval jak na nějaké dovolené. Měl krátce střižené světle hnědé vlasy a na očích permanentně sluneční brýle, ale ty dnes zapoměl.

„Mě na kafe nepozveš?“ trápila ho Summer a podala mu ochranné brýle.

Nejistě si je nasadil a přistoupil blíž.

„Ráno jsem vystřílel dvacet Rusáků z Starbuck's za kopcem, ale v deset měli zavíračku..."

Dobře věděl co má s Allem a proto nikdy nepřekročil hranu.

„Naštěstí mi dali jeden kelímek s sebou."

Jenom kolem ní bez přestání kroužil.

„Díky tvému kafi si zítra můžeš lehnout do bazénu a čekat teplou vodu ještě před polednem..." usrkla z vysokého kelímku. Káva byla příjemně teplá.

„Mám to brát jako pozvání?"

Ignorovala ho a dál si užívala své první kafe.

„Byl jsi někdy v Seatlu?"

Dough si dával na čas, vždycky poznala, když vymýšlel svou lest na dva kroky dopředu.

„Rozdával jsem si to tam s jednou zpěvačkou, ale pak zdrhla za Cobainem... dva týdny na to se předávkoval."

„Nevím jestli počítám dobře, ale nejezdil si tou dobou někde s dodávkou plnou piva pro piloty co humanitárně bombardovali nějakou zemi na pokraji vnitřního rozpadu?"

„Ty si myslíš, že by mě někdy nechali o samotě s náklad'ákem plným piva," zakřenil se a přešel blíže.

„Ty mi věříš..." pokračoval tiše.

Položila hrnek a sundala si ochranné brýle.

„Myslím, že jsi nepřišel zkoumat můj nový panel,“ zamračila se na něj.

„Ale jdi, starýho taky nezajímá...“ objel ji rukou.

„Ani když nažhaví tvou novou káru?“

„Pokud bude mít širokou sedačku...“

V hnědé tekutině vyplňující už jenom polovinu obrovského plastového kelímku se utvořil kruh. Vlna vystoupila do výše a narazila o stěnu kelímku. Padala na dno nápoje a hladina se tajemně uklidnila...

„Víš myslím, že stárnu...“

„Neříkej, starej,“ uchechl se Mike opřený o opevnění postavené z pytlů písků.

„Ne, bílé vlasy mi začaly vypadávat už dávno, ale poslední dobou se cítím jako bych slábnul... takový pocit na hrudi, když se probouzím...“ říkal tiše Bruce a kroužil se svým hrnkem.

„Možná bys měl snížit kofein a nikotin, tvému svrašťelému tělu to určitě nedělá dobře.“

Mike si ho pozorně prohlížel, byl sice o víc než deset let mladší, než ‚starej‘, ale hned po něm byl nejstarší na Thetě. Nerad by se stal novým nositelem přezdívky, kterou sám rád používal.

„Víš, měl bys zkusit najít doktora. Naše buхта může mít medicínský diplom, ale já bych se od ní řezat nenechal... až s ní doděláte ty panely, v klidu můžeme vzít náklad'ák a zajet na jinou základnu. Ten zelenáč ti v tom nemůže bránit, a kdyby mě jo, tak můžeš vzít Dougha.“

„Tak strašné to přece není... doktoři se tu k nám budou plazit, potom co to Powell s Alfou poslal a stahuje se na sever...“ šklebil se technik.

„Neboj, až uvidí jak si tu na dvorku kopeš bazén, vyhlásí Thetu za velitelský stan a všechny doktory pošle i s náma kopat pět kiláků od základny kopat vodní příkop,“ řekl Mike s pohledem do temného obrazu sebe sama v hnědé hladině své kávy.

Když ji ale zvedal k ústům, ozvalo se lupnutí a nápoj začal vytékat z děr na obou stranách kelímku. Mike jej s výjechem pustil z prostřelených prstů a druhou rukou si chytnul pravou rameno taky zasažené onou jedinou kulkou.

Snažil se dostat za pytle s pískem a dostat tam s sebou i Bruce, ale ten upadl do jakého si šoku a pomalu se otáčel.

Běžel k němu, ale střelba ho donutila skočit za opevnění.

„Bastardi!“ stihnul jenom zaklít a popadl nejbližší samopal.

Naklonil se přes pytle s pískem a naslepo spustil palbu a snažil se najít v tom chaosu Bruce, který se dostával za barikádu.

Ale než se stihnul překulil, přehodila ho přes ni vlna výbuchu.

Mike se k němu skloní, ještě žije, ale nemá šanci ho zachránit.

Skrčený tedy odbíhá a dostává se k nejbližšímu stanovišti a spouští poplašné zařízení, které aktivuje varovné sirény ve skladišti a ostatních budovách. To, že jeho drát nebyl přerušen dává dobré znamení, že nepřátele postupují směrem do kopce, přímo proti jeho opevnění.

Kulky nepřestávají kropit pás obrany a párkrát ho přeletí nějaká raketa.

V několika stanovištích byly nainstalované manuálně odpalovatelné rakety, u tohoto bohužel jenom rotační kulomet.

„Koupíme jim pár jízdenek do pekla, OK, starej?“

Věděl, že nemá šanci.

Vrhl se k spoušti kulometu a spustil linii palby. Na svahu proti němu bylo skrčených nebo se přesouvalo okolo desítky ruských vojáků, někteří měli bazuky nebo raketomety. Na úpatí stály dva zabrzděné lehké tanky s kulomety a pálili jako stacionární stanoviště. Vzadu ještě zahlídl nákladník nebo dva, ale neměl čas se rozhlížet.

Poté co ztropil pozice dvou vojáků, ocitnul se v hledáčku téměř všech jednotek útoku.

Pustil spoušť ze spálených rukou a doplazil se k Brucovi, stále dýchal, přestože měl oči zavřené.

Chytil ho za ruku a do druhé si vzal upuštěný samopal a tak tam ležel.

Rusům trvalo dobré dvě minuty, než první z nich překonali barikádu. První z nich se dočkal bolestného přivítání. Při přeskakování ho trefil Mike někam na horní část těla dávkou ze samopalu, který po výstřelu ani neudržel.

Rusák zavrával a přepadl dozadu přes pytle. Pokud by měl nejlevnější neprůstřelnou vestu, zásah by přestál bez úšklebku, ale teď bude mít jako člen armády, kde se se ztrátami počítá štěstí, jestli ho dá doktor do kupy.

„Sbohem...“ neřekl Mike, ale pevně na to myslel, když mu dávka Ruských projektilů prořezala ohořelou uniformu a pokračovala proti Bruceovy...

A jejich rty se jemně dotkly, když se ozval hluk ze skladiště a o dvě sekundy později se rozhulákala siréna v jejich laboratoři.

Dough ji nedbale pustil a sáhl po své zbraní.

Nevyčítala mu nic z toho, jediné co chtěl udělat, bylo to, že ji chtěl ochránit.

Chytla se za hlavu a vstala ze země, vlastní zbraň měla zajištěnou zavěšenou na svém boku.

„Jestli to není vtip, tak jsme v pekelný prdeli,“ ulevil si jenom Dough a chytil ji za ruku. Na omluvy teď nebyl čas.

Vyrazil ke dveřím a ránou je vyrazil. Opatrně vykouknul, ale nic neviděl. Z druhého konce základny se ozývala tlumená palba a výbuchy.

Nebyl to vtip.

Sprintem na 110% svých sil běželi ke skladišti. Protáhli se pod krycí plachtou a až teď se pustili. Dough se vrhl ke zbrojní skříni a vytáhnul z ní jednu útočnou pušku M-16 a z bedny vytáhnul jediný zásobník. M-16 si přehodil přes záda a vrazil do ní nový zásobník. Znovu ji beze slova popadnul za ruku. Běželi přes bedny, sudy a všemožné krámy až na konec dlouhého skladiště. Vykopnul dřevěnou desku, kryjící malou díru v plechové konstrukci.

Ocitli se před valem pytlů s pískem, za kterým se rozprostíral pouhý metr země a poté následoval ostrý svah a hustý les nízkých stromů a křovin.

Zahleděl se jí do očí. Měla je plné slz.

„Víš kudy se dostat k autu, neohlížej se, nečekej. Musím se dostat pro Bradleyho, řeknu mu, že ho miluješ...“

Ona nebyla schopná mluvit.

A pak ji strčil a ona začala padat ze svahu a kutálet se mezi větve stromů a pichlavé keře. Zmizel ji z dohledu a ona se otočila a dala se do běhu. A ani jednou se neohlédla...

Znovu proběhnul skladiště, jeho strach zvyšovala snižující se palba nepřátel na úpatí základny.

Kousek od skladiště bylo zaparkované auto. Říkali mu náklad'ák, ale byl to prostý Jeep, na kterém tu dovezl zásoby na stavbu základny Ritchson ještě před pádem. Měl naftový motor, který odešel po pádu a proto se ho snažili zachránit přidáním elektrobaterie a panelu na střeše. Nákladová plošina byla ještě od krve mastodonta, kterého na ní dovezli asi před týdnem.

Skočil dovnitř a pohlédl na svou psí známku.

„Prosím bože...“

Otočil klíčkem...

Na přidaném panelu se bledě rozzářilo: NOT ENOUGH ENERGY a naftový motor naprázdno zahučel.

„Kurva!“ zaklel a udeřil do desky.

Ještě otevřenými dveřmi vyskočil ven a pokračoval kolem laboratoře.

Jakékoli známky boje tam venku ustaly a slyšel několik ruských povelů.

Pevně sevřel zpocenými prsty svého Desert Eagla a proklel v duchu svou kondici. Zazmatkoval a vystřelil po odrazu na lesklém kovu.

Za zády uslyšel přebití.

„Pust'te tu zbraň a klekněte si s rukama za hlavou," řekl mu lámanou angličtinou prašivý Rusák mířící na něj AK-74 a začal se přibližovat.

Dough nedokázal vystřelit. Roztáhnul ruce a dvojice přistupující zezadu ho srazila na kolena.

Lesklá zbraň dopadla na špinavou zem a on skrčil ruce za hlavou, kterou zíral na umírající zem základny, kdysi zvané Theta.

V očích se mu objevily slzy a na jazyku pachut' smrti.

Jeden z vojáků mu strhnul psí známku a druhý přiložil hlaveň pušky k zátylku.

A Rusák padl s prostřelenou hlavou.

Allan si utřel zpocené čelo a podíval se na Adamse.

„Tenhle byl poslední," řekl a podíval se proti zataženému slunci a pak se obrátil na hustý les za nimi.

Lehl si do trávy a podíval se na sedřeného Timmyho.

„Postav to ještě jednou a pak ti je postavím já," řekl a otevřel novou plechovku piva.

To dodalo Timmymu aspoň nějakou náladu.

Trvalo to další čtvrt hodinu.

Pak se ale stalo něco co nečekal.

Když Timmy natahoval lana na jednu ze stromů, na kterém byl mechanismus střelnice, ozval se výstřel.

Bradley vyskočil a tasil svou m-16.

Mladý Timmy utíkal od lesa a držel se jednou rukou za břicho. Chtěl se dostat k němu, ale někdo mu střelbou z lesa přehradil cestu a zřejmě ho trefil i do volné ruky.

Bradley se skrčil do trávy a rychle pokračoval vpřed.

Vztyčil se až na okraji vysoké trávy a okamžitou palbou zasáhl jednoho Rusa do ramene, ale byli tu nejméně další tři.

„Pust' to, jestli nechceš zabít toho kluka!“ rychle po něm křiknul jejich velitel, který držel Adamse před sebou pažbou za krk. Mladý Timmy na to nevypadal vůbec dobře, ale Allan neměl čas se rozhodovat. Měli tu víc než dost střelců na to aby ho dostali.

Narovnal se do pozoru a sklonil zbraň. Jeden ze střelců v lese si pro ni šel, ale dříve ho srazil jeden pažbou zezadu. Ze země ještě viděl jak jejich velitel pouští zničeného Adamse, ale nevěděl jestli je ještě živý nebo mrtvý...

Nevěděl co se dělo pak, dali mu pořádnou ránu a přikryli hlavu nějakým pytlem. Z každé strany ho držel jeden obrovský komouš a vůbec neměl sílu se vzepřít. Hodili ho do nějakého transportačního auta, ale víc nevěděl protože mu píchli nějakou injekci.

Probudil se až po hodně dlouhé době, ale hodinky už neměl.

Ležel na studeném stole a nad ním stál starší muž v doktorském obleku a chystal nějaké látky do injekce.

„C-co se mnou bude?“ dostal ze sebe Dough.

„Pošlou tě někam, kde budeš mít hodně stejně tlustých amerických přátel,“ odpověděl mu ruský doktor.

„Oni, oni mě zabijou?“ polknul tiše Dough.

„Ne, ještě ne... a uklidni se, tohle ti jenom pomůže od bolesti,“ ukázal na připravovanou jehlu.

Snažil se vytrhnout, ale byl pevně připoutaný, doktor se jen usmál a vpíchnul mu jehlu do krku. Neznámá látka se mu dostala do oběhu a začala otupovat mozek, až nad ním úplně ztratil kontrolu a padal a padal...

Když se znovu probudil seděl, ale nějak zešikma. Zrovna mu sundali pytel z hlavy a do uší se mu rozlil hluk rotoru. Ted' si uvědomil ten divný pocit v žaludku.

Byl v transportní helikoptéře a spolu s ním asi dalších pět nebo šest vězňů a dva ruští vojáci. Do pilotní kabiny neviděl, ale celý jeho zrak byl rozostřený.

Nohy i ruce měl spoutané, ale utíkat z letícího vrtulníku zrovna neplánoval.

Když se mu zrak aspoň trochu vrátil snažil se rozpoznat své spolucestující.

Vedle něj seděl nějaký starý muž s rozbitými brýlemi a ještě se neprobral, z druhé strany seděl ohromný opálený hromotluk, tušil že jeden z žoldáků. Na druhé lavici proti němu seděl muž s ruskými rysy a vedle něj. Naprázdno polknul.

Seděl tam Bradley s několika monokly, stále ještě v bezvědomí. Vedle Bradleyho ještě seděla nějaká žena, pro kterou se asi neobtěžovali sehnat dámskou velikost a tak ji přehodili přes odhalený hrudník vojenský kabát.

Jak si všimnul všichni měli poněkud horší oblečení, než ve kterém přišli. A boty ho podivně tlačily.

Let trval ještě dalších deset nebo dvacet minut a pak pilot oznámil vysílačkou z kabiny, že jsou na místě a začal klesat, ale nepřistál na zemi. Zůstal stát ve vzduchu a vojáci spustili dolů ohromý provaz z podvěšeného navíjecího zařízení. Mohl mít stovky metrů...

Pak přistoupil jeden Rus do uličky a ucházející angličtinou začal vysvětlovat. Kromě Rusa a velíkána všichni poslouchali, mluvit nemohli, ale ti dva zřejmě věděli co je čeká.

„Poté co vás spustíme budete se spouštět celkem dlouho. Držte se pevně, ale jed'te rychle. Několik lidí už takhle cháplo a jestli se k nim přidáte, nám o vadit nebude.“

Podíval se po svém výsadku.

„Posledních dvacet metrů je brzdných, brzděte ji nohama. Sice si spálíte ruce, ale nebude z vás flek, až dopadnete. Nesnažte se dostat zpátky na lano, nebo zemřete pádem z výšky. Kdo mě nasere toho komu dolů bez lana.“

Druhý voják napráhnul pušku a přišel mu pomoci i pilot s revolverem.

Rus bral lidi a poutal je k lanu a pouštěl je dolů a zatím mu to šlo v klidu. Mezi jednotlivými lidmi dělal pauzu několik minut a stroj se nenápadně posouval.

Když spustil celou protější lavici, zkusil spustit několik beden, ale nevypadal moc jistě.

Když pouštěl muže s brýlemi, který se strašně klepal, dal mu pohlavek ať se uklidní. Pak ho pustl, ale asi v půlce jízdy sebou lano podezřelo škublo a začalo se volně houpat.

Spouštěč kývnul na pilota a ten znovu posunul vrtulník o něco bokem.

Pak se dostal k Doughovi...

Allan klesal po ostrém laně na amatérské soupravě, kterou jim dali.

Ale když pohlédl dolů, zbledl strachy.

Ohnivá stěna se dole rozkládala kam jen dohlédl, nebylo úniku a lano vedlo skrz.

Chtěl se vydrápat nebo něco udělat, ale vzpamatoval se.

Všechny ty řeči o tom, že se nemají zabít by byly zbytečné, kdyby je spouštěli do hořící jámy.

A pak se k nim přiblížil.

Musel zavřít oči... všechny kovové věci na jeho těle by se rozžhavily, ale Rusové mu nechali jenom staré hodinky, které mu právě pálily jizvu do zápěstí.

A pak prostě proplul tou stěnou...

Zdálo se mu, že umře. Že má všechny orgány rozdrcené a vroucí krev mu roztrhá mozek, ale po půl minutě svištění ledovým vzduchem se vzpamatoval. Pod ohnivou stěnou mohl urazit tři stovky metrů, ale zachytil pochybnou červenou značku a zdrsňný provaz.

Začal brzdit. Spálené zápěstí mu zrudlo, ale zpomalil.

Pak nohy opustily provaz a stále spoutané ruce po chvíli taky. Ale neopustil ho pohodlně na zemi, nýbrž rovnou ve vzduchu a tvrdě dopadnul do vyprahlého písku nánosů řeky.

Ležel ještě několik minut a sledoval vzdalující se lano a po něm spouštějící se zásilky. Ze spouštěcích popruhů se dostal snadno, ale pevné pásy poutající mu nohy a ruce byly obtíží.

Aspoň ty na nohou poškodil a oslaben sedativy doběhnul k zásilkám. Některé byly pevně zamčené, některé se po pádu rozlétly a jejich obsah se vysypal ven... ale většina byla spálená. Plameny vycházejícími zevnitř.

O co tu proboha šlo?

Podíval se na lano, ze kterého právě nebezpečnou rychlostí letěl jeden z výsadku, pouze jako nepatrná tečka na obrovské oranžové obloze, po které se plazily neznámé výboje, ale naštěstí tu neznámou entitu zčásti zakrývaly mraky.

Kde to sakra byli.

Doběhl k nejbližšímu seslanému, kterého uviděl.

Drobný chlapík s ruským zjevem seděl a snažil se rozpoutat pouta.

„Kde to doprdele jsme?“ křičel k němu z dálky.

Muž se neotočil, jenom mu smířlivým hlasem, plným ruských zkomolenin amerických slov, odvětil:

„To si nepřej vědět, brzy dozvíš se až moc o tom co je tohle za místo...”

Nechal tedy Rusa Rusem a pokračoval. Věděl, že ve výsadku mu byl někdo povědomý, ale nebyl dostatečně při smyslech, aby ho rozeznal.

Zakopnul a pusou napřed se svalil z příkrého kopce vyprahlého písku.

Když se otočil, uviděl nepříjemně vypadající tvář zrzka.

„Kdo- kde to jsem?“ snažil se začít s pusou plnou písku.

Ale neznámý měl očividně na práci jinou věc.

„Hej! Co to děláš?!" vykřikl, když zjistil, že mu neznámý sundává hodinky.

„Bud' v klidu, jenom ti to schovávám... Rusákům bereme i boty!" zakřenil se a zmizel i s hodinkama.

„Prokletý bastard!" ulevil si Bradley a snažil se zvednout, ale když to dokázal postavil se přímo proti mohutnému Arabovi s opálenou kůží, který měl minimálně dva metry a byl tak o hlavu větší než on.

„A ty jsi zase kdo?" začal zmatený Allan, ale Arab ho sám zastavil.

Pěstí tvrdou jako skála poslal Bradleyho se svázanýma rukama k Zemi.

Pomalů ztrácel vědomí a před očima se mu stmívalo, ale ještě zaslechl Arabovu odpověď.

„Vítej v Pekle!"